

บทที่ 1

บทนำ

แนว เหตุผลและทฤษฎีที่สำคัญ

ภาษาเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ใช้ในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน เพื่อช่วยให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและช่วยให้การประกอบกิจการต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันของคนเราดำเนินไปด้วยดี ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาการทางสติปัญญาที่ควรได้รับการส่งเสริมในเด็กปฐมวัย เทเลอร์ (Tyler 1976 : 283) ได้กล่าวว่า ภาษาเป็นกระบวนการที่จำเป็นในการสร้างความคิด รวบรวม และบุคคลจะพัฒนาการคิดในขั้นสูงได้ จะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการฟังและพูด ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว กิตติยวดี บุญชื้อ (2528 : 80) ได้กล่าวว่าในระยะต้นของชีวิต (ก่อนเด็กจะเข้าโรงเรียน) ทักษะที่เด็กต้องการเน้นหนัก คือ ทักษะการฟังและการพูด ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับเด็กที่ยังอ่านและเขียนไม่ได้ การที่เด็กจะพูดได้ดี ถูกต้อง ก็เนื่องจากรู้จัก คำศัพท์มากและใช้ได้ด้วยความเข้าใจ เหมาะสมถูกต้องกับสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ ต่อการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ แกร์ริสัน (Garrison 1950 : 155) ได้กล่าวว่า จำนวน คำที่เด็กรู้จักเป็นเครื่องตัดสินความก้าวหน้าของเด็กได้ คำจึงเป็นทางไปสู่การเรียนรู้ของเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับแมกกิติส (McGinitie, 1961 อ้างถึงใน ดารณี อุทัยตันกิจ 2520 : 3) ที่ว่าถ้าเด็กรู้จักถ้อยคำจำนวนมากพอเหมาะกับวัยของตน สามารถนำถ้อยคำนั้น ๆ ไปใช้ได้ อย่างถูกต้อง เด็กนั้นย่อมเข้าใจความคิดเห็นของผู้อื่น และเข้าใจการแสดงออกของผู้อื่น ตลอดจนสามารถสื่อความหมายและแสดงความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจได้

คาร์ลิน (Karlin, 1965) และบลูม (Bloom, 1978) อ้างถึงใน เบญจมาศ ภูมิอมร (2529 : 4-5) ได้กล่าวว่า เด็กจะพัฒนาความเข้าใจความหมายของคำ จากการ เชื่อมโยงคำที่ได้ยินกับสิ่งต่าง ๆ ที่มองเห็นได้ก่อนที่จะใช้คำพูดนั้นได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้อง กับการศึกษาของเท็มพลิน และ เฮิร์ลอค (Templin and Hurlock) อ้างถึงใน เบญจมาศ ภูมิอมร 2529 : 4) พบว่าในระยะแรกจำนวนคำที่เด็กเข้าใจจะมากกว่าจำนวนคำที่เด็กพูดได้ นอกจากนี้ เมอโด (Meadow อ้างถึงใน เบญจมาศ ภูมิอมร 2529 : 5) ได้ศึกษาพบว่าเด็ก อายุ 2 ปี มีจำนวนคำนามที่เข้าใจเป็น 3 เท่า ของจำนวนคำนามที่เด็กพูดได้ ดังนั้นคำจึงมี

ความหมายและสำคัญมากสำหรับเด็กปฐมวัยต่อการสื่อสารทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ในการเรียนรู้คำของเด็กนั้น ครั้งแรกเด็กต้องเห็นสิ่งนั้นๆ ก่อน แล้วได้รับการบอกเล่าว่าเป็นอะไรหรือได้ยินได้ฟังคำนั้นๆ จากบุคคลอื่นจึงจะทำให้เด็กจำได้ ทั้งนี้ก็ต้องขึ้นอยู่กับลักษณะของสิ่งเร้าและการเสริมแรงประกอบด้วย เมื่อเด็กจำได้ก็มีได้หมายความว่า เขาจะเข้าใจคำนั้นๆ ในทันที ตามธรรมชาติของมนุษย์จะต้องมีการทดลองใช้โดยการลองผิดลองถูกไปเรื่อยๆ และทำความเข้าใจอยู่ตลอดเวลาจนกระทั่งเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคำๆ นั้น ถ้าเด็กบางคนยังไม่เกิดความคิดรวบยอดในสิ่งใด ก็อาจจะไม่เข้าใจสิ่งนั้นอย่างลึกซึ้ง ดังที่คาร์โรลล์ (Carroll 1964:90) กล่าวว่า เด็กพูดเป็นคำโดยที่ไม่ต้องมีความคิดรวบยอดในสิ่งนั้นก็ได้ คือพูดตามคนอื่น แต่ถ้าเขาไม่รู้จักสิ่งนั้นๆ อย่างแท้จริง เขาก็ไม่สามารถใช้คำนั้นๆ ให้มีความหมายถูกต้องได้ การพูดและการใช้คำจึงต้องอาศัยความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคำนั้นๆ อย่างไรก็ตามก่อนที่เด็กจะเกิดความคิดรวบยอดของคำใดๆ เด็กต้องเกิดการรับรู้และเข้าใจคำที่เขารู้จักเสียก่อน ดังที่ ศรีเรือน แก้วกังวาล (2519 : 20) ได้สรุปว่า ภาษาที่เฝ้าองค์ประกอบสำคัญของความคิดรวบยอด

เฮิร์ลล็อก (Hurlock 1964:165 - 166) ได้กล่าวถึง ทัศนาในการเรียนรู้ความหมายของคำว่า ไม่มีเด็กคนใดที่สามารถเชื่อมความหมายเข้ากับคำได้เอง โดยธรรมชาติเด็กจะต้องเรียนรู้ว่าคำแต่ละคำมีความหมายเฉพาะอย่างไร โดยเริ่มเรียนรู้ที่จะเชื่อมโยงความหมายเข้ากับเสียงต่าง ๆ ด้วยวิธีการวางเงื่อนไข ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของสกินเนอร์ (Skinner 1957: 35-85) ได้ศึกษาพบว่า เด็กเรียนรู้คำโดยการเชื่อมโยงเสียงที่ได้ยินเข้ากับสิ่งที่เขารับรู้ สกินเนอร์ เห็นว่า การเสริมแรงเป็นเงื่อนไขที่สำคัญที่สุดในการเพิ่มการตอบสนอง เด็กจะเรียนรู้คำ 2 ชนิด คือ คำศัพท์ทั่วไป และ คำศัพท์เฉพาะ คำศัพท์ทั่ว ๆ ไป แบ่งย่อยออกเป็น 6 ชนิด คือ คำนาม กริยา คุณศัพท์ กริยวิเศษณ์ บุรพบท และ สรรพนาม สำหรับคำศัพท์ทั่ว ๆ ไปชนิดแรกที่เด็กเรียนรู้ คือ คำนาม (Gardner, 1964 : Hurlock, 1964 อ้างถึงใน เภญจมาศ ภูมิอมร 2529 : 6)

ได้ศึกษาพบว่า 50 คำแรก ในถ้อยคำที่เด็กพูดเป็นคำนามมากกว่า 50% ซึ่งเป็นคำที่เด็กเข้าใจง่าย เนื่องจากเป็นรูปธรรม นักการศึกษาหลายคนในประเทศไทย ได้แบ่งคำนามเป็นหมวดต่าง ๆ โดยศึกษาและสำรวจคำนามที่เด็กรู้จักและเข้าใจคำ รวมทั้งรวบรวมจำนวนคำพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้ภาษาและคำถาม ปรากฏว่ายังมีจำนวนคำที่เด็กไม่เข้าใจความหมายหรือเข้าใจได้น้อย จึงทำให้ผู้วิจัยต้องการนำคำนามที่เด็กเข้าใจผิดหรือไม่ทราบเลย รวมทั้งคำนามในแผนการจัดประสบการณ์ที่เด็กจะเรียนรู้มาศึกษาด้วยกิจกรรมเพื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา ในด้านการเข้าใจคำนามให้ถูกต้อง

แนวการจัดประสบการณ์และกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย มีหลายรูปแบบ ครูสามารถเลือกใช้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่เด็กเรียนรู้ และเหมาะสมกับความต้องการตามวัย การเรียนการสอนในปัจจุบันนี้ ครูต้องพยายาม หากลวิธสอน หมายั่วยุให้เด็กเกิดแรงบันดาลใจที่จะแสดงความกระตือรือร้นต่อการเรียน เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินไม่เบื่อหน่าย และในขณะที่เดียวกันก็จะสอดแทรกเนื้อหาสาระความรู้เข้าไปในการสอนแต่ละครั้ง

ปริศนาคำทายเป็นวิธีหนึ่งที่ครูสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการสอนได้ เพราะเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการสอนภาษาไทยแก่เด็ก และเป็นสื่อประกอบการสอนที่ช่วยเสริมทักษะทางภาษาในการฟัง การพูด และฝึกกระบวนการคิด (จิระประภา บุญยนิษฐ์, 2533 : 175) ปริศนาคำทายเป็นการละเล่นอย่างหนึ่งเพื่อฝึกทักษะทางสติปัญญาและปฏิภาณ เป็นเครื่องมือฝึกฝนให้คนรู้จักสังเกตสิ่งต่าง ๆ รอบตัว รู้จักขบคิดและแก้ปัญหา ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ความเข้าใจ และเกิดความสนุกสนาน ทั้งยังสร้างเสริมอารมณ์ขันให้แก่ผู้เล่นอีกด้วย นอกจากนี้ในรายงานการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักการและวิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กตามวิถีชีวิตไทย ของภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2531 : 38) ได้กล่าวถึงปริศนาคำทายว่าเป็นสื่อสำคัญในการเรียนรู้ของเด็ก ช่วยฝึกให้เด็กมีไหวพริบและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้รวดเร็ว ช่วยเสริมทักษะทางด้านภาษา ส่งเสริมสติปัญญา และจินตนาการของเด็ก ช่วยสร้างความเข้าใจและมโนทัศน์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับ ณวีวรรณ จินดาผล (2525 : 38) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของปริศนาคำทายไว้ว่า เป็นสื่อที่ให้ความรู้ในด้านวงคำศัพท์ และถ้อยคำสำนวน ทั้งที่เป็นภาษาถิ่นและเป็นภาษาไทย ทั้งยังเป็นเครื่องช่วยฝึกไหวพริบ สติปัญญา นอกจากนี้ นพคุณ กุณาชีวะ (2519 : 2) ได้กล่าวว่า ปริศนาคำทาย นอกจากจะเป็นการละเล่น คำทาย ทายภาพ หรืออากัปกิริยา เพื่อให้เกิดความสนุกสนานแล้ว ยังมีคุณค่าต่อการศึกษา ซึ่ง

สอดคล้องกับ วาสนา เกตุภาค (2521 : 37) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของปริศนาคำทายว่า
ให้ความรู้ด้านถ้อยคำ สำนวน และ ภาษา รวมทั้งทำให้เกิดสัมพันธภาพอันดีภายในสังคม

เด็กปฐมวัย โดยธรรมชาติ เป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น สนใจสิ่งใหม่ ๆ เฉพาะสิ่งที่
อยู่ตรงหน้าในระยะเวลาไม่นานนัก นอกจากนี้ยังชอบถามคำถาม อะไร ที่ไหน อย่างไร การ
เล่นปริศนาคำทายหรือที่บางคนเรียกว่า เล่นทายปัญหาซึ่งคนไทยนิยมเล่นกันมาแต่โบราณ จนถึง
ปัจจุบัน ทั้งในหมู่ผู้ใหญ่และเด็กนั้น เราสามารถนำมาใช้เล่นกับเด็กเล็ก ๆ ได้ การเล่นเกม
ปัญหากับเด็กเล็ก ๆ ให้ประโยชน์เช่นเดียวกับกับผู้ใหญ่ คือ ให้ความสนุกสนานครื้นเครง เป็น
การพักผ่อนหย่อนอารมณ์ เป็นการฝึกเขาให้มีสมาธิ ช่วยให้เด็กมองสิ่งต่าง ๆ อย่างมี
วิจารณญาณยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังเป็นเครื่องมือที่ใช้สังเกตภูมิปัญญาของเด็กได้อีกด้วย จะเห็นได้ว่า
การใช้ปริศนาคำทายทำให้เกิดความสงสัย อยากรู้อยากเห็นเป็นเรื่องที่เร้าใจเด็ก ชวนติดตาม
เป็นการช่วยฝึกให้เด็กได้มีปฏิภาณแตกฉานในการตีความเชิงอุปมาอุปไมย ขณะเดียวกันก็ช่วย
สร้างเสริมจินตนาการในการใช้ภาษาของเด็กด้วย วิชา ศิริสวัสดิ์ (2526 : 140) ได้กล่าวว่า
ปริศนาคำทายช่วยพัฒนาและจูงใจให้ความคิด อีกทั้งช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาได้เป็น
อย่างดี ในวัยเด็กปริศนาคำทายเป็นสิ่งที่น่าสนใจแก่พวกเขามาก มันเป็นเสมือนเกมการเล่น
ชนิดหนึ่ง แต่เป็นการเล่นที่ฝึกสมาธิของปัญญา และส่งเสริมทักษะทางภาษา จากประสบการณ์ที่
ผ่านมาของผู้วิจัย พบว่า เด็ก ๆ ชอบมาก แต่มีสิ่งหนึ่งที่พึงระวัง คือ ปัญหาจะต้องไม่ยากเกินวัย
ของเด็ก มิฉะนั้น ถ้าเด็กทายไม่ได้จะเบื่อ และหมดสนุก ปัญหาควรจะต้องให้เด็กรู้สึกว่
ค่อนข้างยากแต่ทำทายให้คิดหาคำตอบ เพราะฉะนั้นผู้ใหญ่จะต้องเลือกใช้ปัญหาที่จะนำมาทาย
ให้เหมาะสมกับวัยและความสามารถของเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับ นางเยาว์ แซ่เฉ็ง (2533
สัมภาษณ์) ให้ความเห็นว่า ในการนำปริศนาคำทายไทยไปใช้สอนในระดับเด็กเล็ก จะต้องเริ่ม
อย่างง่าย ๆ โดยการให้ประโยชน์ที่ไม่ซ่อนความหมายมากนัก เช่น อาจใช้ประโยคว่า
"อะไรเอ๋ย ติดแน่น" คำตอบคือกาว ถือว่าเป็นการช่วยให้เด็กรู้จักคิดแบบง่าย ๆ ทั้งเป็น
กิจกรรมที่เสริมให้แก่เด็กที่ยังไม่คล่องทางทักษะภาษา

การนำปริศนาคำทายไปใช้ในกิจกรรมการสอนนั้น ครูต้องเลือกใช้คำทายที่เหมาะสม
กับเนื้อหาที่กำลังสอนอยู่ โดยจะใช้ขั้นตอนนำเข้าสู่บทเรียน หรือขั้นสอนก็ได้แล้ว แต่ครูจะ
เห็นสมควร เราอาจใช้ในการนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อเป็นการเร้าความสนใจและเตรียมความ

พร้อมให้เด็กก่อนที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ เราอาจใช้ปริศนาคำทายในชั้นสอน เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อหรืออาจให้เด็กทายท่าทาง ในชั้นสรุป เพื่อสรุปความคิดรวบยอดในเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว นอกจากนี้ยังเป็นการฝึกทักษะและช่วยให้เด็กมีความจำในบทเรียนได้แม่นยำและรวดเร็วยิ่งขึ้น วิชา ศิริสวัสดิ์ (2526 : 86-87) ได้ศึกษาวิวัฒนาการของปริศนาคำทายไทย และการนำมาใช้ในการเรียนการสอนระดับประถม ได้กล่าวว่า การเล่นทายปริศนาของเด็กเป็นการส่งเสริมความคิด จินตนาการ ช่วยให้เด็กเป็นคนช่างสังเกต และรู้จักเปรียบเทียบหาความหมาย เพื่อที่จะได้คำตอบปริศนานั้น ศิริกาญจน์ โกสุม (2532 สัมภาษณ์) กล่าวว่า การสอนโดยใช้ปริศนาคำทายเป็นกิจกรรมที่จะให้เด็กฝึกคิดเป็นขั้น ขึ้นอยู่กับวิธีสอนของครู ครูบางคนอาจใช้วิธีสอนที่สามารถฝึกเด็กให้รู้จักการคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น ดังนั้นในการใช้ปริศนาคำทายประกอบการสอน ครูจะต้องให้ข้อมูลเพื่อ เด็กจะได้นำมาประกอบการคิดตัดสินใจ โดยควรมีตัวอย่างขั้นตอนการคิด ขั้นตอนการสอนที่ชัดเจน ดังที่รายงานการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักการและวิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กตามวิถีชีวิตไทย ของภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ (2531 : 353-355) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสอนปริศนาคำทายดังนี้

1. แนะนำคำคล้องจองของปริศนาคำทาย โดยการอ่านให้เด็กฟังบ่อย ๆ
2. ยกตัวอย่างปริศนาคำทาย แล้วลองวิเคราะห์ปริศนาคำทาย ช่วยกันหาคำตอบของปริศนาคำทายนั้น ๆ
3. ให้เด็กบอกเหตุผลในการตอบหรือทายปริศนาคำทาย เช่น อะ ไร เอ้ย ต้นเท่าลำเรือ ใบห่อเกลือไม่มีติด (ต้นเท่าลำเรือ = ต้นไม้ขนาดเท่าเรือพาย, ใบห่อเกลือไม่มีติด = ใบเล็กขนาดห่อเกลือเม็ดไม่ได้ เป็นต้น) คำตอบของคำทายนี้ คือ ต้นมะขาม ในการฝึกอาจเฉลยเป็นต้นอื่นที่เข้าทำนองนี้ก็ได้ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กได้คิด สังเกต และใช้เหตุผล
4. เสนอให้เล่นปริศนาคำทาย ในแนวเนื้อเรื่องต่าง ๆ เช่น เรื่องสัตว์ ผลไม้ สิ่งของ เป็นต้น

จากเหตุผลต่าง ๆ ดังกล่าว จะพบว่าปริศนาคำทายนั้น มีความหมายว่าอย่างไร สามารถเปรียบเทียบกับอะไร และนำไปใช้ในเรื่องอะไรได้บ้าง หรือมีคำอะไรที่เป็นการบอกใบ้ให้คิดหาคำตอบ อันจะทำให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการคิดจากข้อมูลที่มีอยู่ คำทายปริศนา อะ ไร เอ้ย ของเด็ก ๆ สื่อแสดงถึงความรู้ ความคิด ความเฉลียวฉลาด การมีทักษะทางภาษา ตลอดจนความกล้าแสดงออกของเด็ก ๆ อย่างน่าชื่นชม ดังนั้น ในการสอนครูควรมีเทคนิคและวิธีสอน

หลายรูปแบบ การนำเกมหรือตัดแปลงการเรียนรู้ให้มีการเล่นแทรก จะทำให้การเรียนการสอน นั้นสนุกไม่น่าเบื่อ นักเรียนได้รับความรู้โดยไม่รู้ตัว ซึ่งครูควรตระหนักถึงและนำไปใช้ในการ ปรับสภาพการเรียนการสอนภายในห้องเรียน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

นอกจากการใช้ปริศนาคำทายเป็นกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งจะส่งผลต่อการเข้าใจ คำนามของเด็กปฐมวัยแล้ว ครูยังสามารถนำเพลงมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการสอนได้ เพลง เป็นสื่อประกอบการสอนที่ช่วยเสริมพัฒนาการทางภาษา ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ฝึกการใช้ความคิด การเข้าใจความหมายของเนื้อเพลง และยังช่วยแก้ปัญหาเด็กที่ไม่กล้าแสดงออก ไม่ค่อยพูดกับครู อ่านออกเสียงตะกุกตะกัก ติดอ่าง ที่ยังช่วยสร้างความสนใจให้เด็กเรียนอย่างสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย วิรัช ชุ่ยสูงเนิน (2525 : 9) ได้กล่าวถึงดนตรี โดยเฉพาะเสียงเพลงกับเด็กเล็ก ว่า โดยธรรมชาติทารกมีความสนใจดนตรีมาตั้งแต่เล็ก ๆ จะสังเกตได้จากพฤติกรรมการแสดง ความพอใจเมื่อได้ยินเสียงเพลงกล่อม โดยใช้ช้ขยับนิ้วไปตามจังหวะ นอกจากนี้ เบญจา แสงมะลิ (2511 : 1) ได้ให้ความเห็นว่า วิธีหนึ่งที่ได้ผลดีที่สุดในการอบรมเด็ก คือ การใช้ บทเพลง เนื่องจากเด็กเป็นผู้ชอบเพลงอยู่แล้ว โดยธรรมชาติชอบกระโดดโลดเต้นไปตาม จังหวะเพลง หากเราสามารถจัดเพลงและการเล่นประกอบเพลงมาให้เด็กได้ร้องได้เล่น เด็ก จะเกิดความสนุกได้ เปลี่ยนเอริยาบล และได้ความรู้ เสียงเพลงจึงมีบทบาทสำคัญต่อพัฒนาการ ของเด็ก ทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เด็กบางคนชอบกระโดดโลดเต้นไป ตามจังหวะเสียงเพลง เป็นการพัฒนาแขน ขา การทรงตัว การฟังเพลงแล้วก่อให้เกิดอารมณ์ สนุกสนานรื่นบาน เพลงดี ๆ ที่มีความหมายดี ๆ ก็มีคุณค่า ช่วยพัฒนาในด้านสังคมของเด็ก และ ที่สำคัญก็คือ เสียงเพลงช่วยให้การเรียนรู้ภาษาของเด็กเจริญอย่างรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับ สายสุรี จุติกุล (2518 : 21) ที่ได้กล่าวว่า ดนตรีเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องวิชาต่าง ๆ เข้า ด้วยกันในโรงเรียน เป็นวิธีประมวลประสานความรู้วิธีหนึ่ง คือ การให้ดนตรีเป็นตัวประมวล ประสาน เช่น ร้องเพลงประกอบการเรียน ก็ช่วยให้เด็กได้ความรู้ตั้งแต่เนื้อเรื่อง ทำนองเพลง ที่ถูกต้องและได้รับความรู้จากเนื้อหาในบทเพลง ซึ่งสามารถโยงและต่อเนื่องให้สัมพันธ์วิชาได้ ไม่มีที่สิ้นสุด ฟลอว์ (Fluhr, 1981 : 219-233) ได้กล่าวว่า ควรจัดกิจกรรมดนตรีสอดแทรก ในชบวนการเรียนการสอน เพื่อให้เด็กได้พัฒนาการด้านดนตรีอย่างต่อเนื่อง และยังช่วยให้เด็ก มีพัฒนาการทางด้านภาษา โดยเฉพาะการเรียนรู้คำศัพท์และพัฒนาการด้านอื่น ๆ ได้

เพลงสำหรับเด็กควรเลือกเพลงที่มีทำนองสนุกสนาน เนื้อร้องสั้นและง่าย จังหวะ
กระแทกกระทั้นเร้าความสนใจ บทเพลงที่จะนำมาใช้ประกอบการสอน ควรมีเนื้อร้องที่สอดแทรก
เนื้อหาสาระของบทเรียน โดยใช้ภาษาที่เด็กเข้าใจง่าย เหมาะสมแก่วัย

ศรีนวล รัตนสุวรรณ (2528 : 20) ได้กล่าวถึงการสอนเพลงเด็ก ครูจะต้องคำนึง
ถึงสิ่งต่อไปนี้

1. เนื้อร้องจะต้องสั้น ๆ ใช้คำง่าย ๆ เพื่อให้เด็กจำและเข้าใจด้วย
2. มีถ้อยคำชวนให้สนุกสนานในอารมณ์ขณะร้อง
3. ใช้คำซ้ำ ๆ หรือประโยคซ้ำ ๆ ทำให้จดจำง่าย
4. เนื้อร้องเป็นเรื่องที่เด็กสนใจ
5. ทำนองเพลงง่าย ระดับเสียงใกล้เคียงกัน ไม่สูงหรือต่ำเกินไป
6. จังหวะเพลง ควรเป็นจังหวะที่ชัดเจน ไม่ช้าหรือเร็วเกินไป
7. เนื้อร้องมีความหมายและมีคุณค่าต่อเด็ก เพื่อปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดี
8. เนื้อร้องให้ความรู้แก่เด็กในด้านต่าง ๆ และสร้างเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ

เพลงใช้ในการสอนได้หลายวิชา หลายกิจกรรม การนำเพลงเข้าไปใช้ในการสอนนั้น
แต่ละเพลงครูจะต้องเข้าใจวิธีนำไปใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และเนื้อหาที่กำลังสอนอยู่
เพราะบางเพลงก็เหมาะในชั้น "นำเข้าสู่บทเรียน" บางเพลงก็เหมาะที่จะใช้ "ขึ้นสอน" และ
บางเพลงก็เหมาะใช้ "วัดผลประเมินผล" เป็นต้น

ประคอง สุทธสาร (2527 : 24) ได้กล่าวว่า การนำเพลงมาใช้ประกอบการสอน
มีหลายวิธี เช่น

1. การแต่งเนื้อและทำนองขึ้นเอง เพื่อให้ตรงกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของการสอน
2. การนำเพลงที่ผู้อื่นแต่ง และร้องแพร่หลาย มาใช้ประกอบการสอน
3. การนำทำนองเพลงที่ง่าย ๆ ได้รับความนิยมแพร่หลายจนคุ้นหูมาใช้แต่ง เพลง
โดยครูสอดแทรกเนื้อหาที่ต้องการสอนเข้าไปในทำนองเพลงนั้น ๆ

เพลงมืองค์ประกอบ 3 ประการ คือ เนื้อหา ทำนองและจังหวะ เพลงแต่งขึ้นโดย
มีวัตถุประสงค์หลายอย่าง เช่น เพลงกล่อมเด็ก เป็นเพลงที่ใช้ร้องเพื่อกล่อมให้เด็กหลับ เพลง
เด็กเป็นเพลงที่ร้องกันในหมู่เด็กเพื่อความสนุกสนาน เพลงประกอบการเล่นเป็นเพลงที่ร้องเพื่อ
ให้จังหวะในการเล่นเกมต่าง ๆ

รายงานการวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักการและวิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กตามวิถีชีวิตไทย
ของภาควิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2531 : 373) ได้กล่าวถึงวิธีการสอน
เพลงตามขั้นตอน ดังนี้

1. ให้เด็กพูดเนื้อเพลงทีละวรรค ตามผู้สอนและผู้สอนอธิบายความหมายประกอบ
2. ครูร้องเพลงให้ฟังหนึ่งจบ เพื่อให้เด็กจำทำนองและลีลา โดยเด็กยังไม่ต้องร้อง
ตาม
3. ให้เด็กร้องตามทีละวรรค เพื่อป้องกันการร้องผิดเพี้ยน
4. ให้เด็กร้องตามทีละท่อน เพื่อดูการเชื่อมทำนองทีละวรรค
5. ร้องเพลงพร้อมกันทั้งเพลง แล้วร้องซ้ำอีกจนคล่อง

ซึ่งสอดคล้องกับ สนิท สัตโยภาส (2526 : 37) ที่กล่าวถึงวิธีสอนร้องเพลงเพิ่มเติมว่าหลังจาก
จากครูและเด็กร้องเพลงพร้อมกันแล้ว ให้ปรับมือตามจังหวะเพลง ถ้าเพลงใดมีทำนองประกอบ
ก็ให้ทำด้วย กิจกรรมหลังร้องเพลงให้ครูทำตามความเหมาะสม และสอดคล้องกับเรื่องที่กำลัง
สอนอยู่

จากข้อความข้างต้นจะเห็นว่า การสอนโดยการใช้เพลงจึงเป็นสื่ออันวิเศษที่ครูจะนำ
ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการสอน ดังที่ สมชาย ชัยวัฒน์ (2519 : 35-38) ได้ศึกษา
เปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาของนักเรียนในระดับประถมศึกษา จากการใช้สไลด์สี
ประกอบเสียงบรรยาย กับสไลด์สีประกอบเสียงบรรยายและเสียงดนตรี พบว่าการใช้เสียงดนตรี
ประกอบช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น นอกจากนี้ ศิริเพชรรัตน์ จิราสมมติ (2521 : บทคัดย่อ)
ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูประถมในกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการใช้บทเพลงประกอบการสอน
เพื่อเปรียบเทียบกระบวนการในการเรียนดนตรีกับพัฒนาการทางภาษาอย่างมีความสัมพันธ์กัน
พบว่า บทเพลงประกอบการสอนนั้น มีคุณค่า และควรนำมาใช้อย่างมาก นอกจากนี้ แรฐที
สุทธจิตต์ (2531 : 145) ได้กล่าวว่า การเริ่มต้นด้วยการฟังดนตรีเป็นพื้นฐานที่สำคัญ เช่น
เดียวกับเด็กที่เกิดมาก็ได้ฟังการพูดของคนรอบด้าน หลังจากฟัง ผู้เรียนจะต้องตอบสนองดนตรี

ด้วยการร้อง การแสดง เปรียบได้กับการพูดในขณะเรียนภาษา ซึ่งเป็นสื่อการแสดงออกทางความคิดของตน ดังนั้นเมื่อเด็กได้ฟังเพลงและได้ร้องเพลง รวมทั้งเรียนรู้ความหมายจากเนื้อเพลงด้วยตัวเอง และจากการร่วมสนทนากับครู เป็นการช่วยขยายประสบการณ์ และเกิดความเข้าใจชัดเจนขึ้น สำหรับครู เพลงยังเป็นสื่อที่หาง่ายและสามารถนำมาใช้ได้ในทุกขั้นตอนของการสอนเป็นอย่างดี

จากที่กล่าวมาแล้วว่า ปริศนาคำทายและเพลงต่างก็มีคุณค่า มีประโยชน์ในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา ได้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์ และฝึกให้เด็กได้ใช้ความคิด ทำความเข้าใจกับเนื้อหาของปริศนาคำทาย และเพลง ซึ่งการสอนโดยใช้ทั้ง 2 วิธีการ สามารถให้เด็กเรียนรู้ได้ง่าย ด้วยความสนุกสนาน สำหรับปริศนาคำทาย เป็นสิ่งที่กระตุ้นความสนใจ มีลักษณะที่น่าติดตาม สัมพันธ์กับความอยากรู้อยากเห็นของเด็ก กับคำทายในปริศนา ซึ่งฝึกเด็กให้รู้จักการคิดเป็น และแก้ปัญหาเป็น ช่างสังเกต รู้จักจดจำ ในส่วนของเพลงก็มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเด็กอย่างมาก เด็กได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ โดยเฉพาะทางด้านภาษา ดังนั้นกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ของเด็กจึงมีเพลงเข้าไปเกี่ยวข้องมาก จากแผนการจัดประสบการณ์ของชั้นอนุบาลทั้งของรัฐบาลและเอกชน ได้กำหนดให้มีเพลงประกอบอยู่ในแผนการสอนของแต่ละหน่วย เพลงเป็นสิ่งที่เด็กทุกคนชอบและทำให้เด็กเกิดการรับรู้คำใหม่ ๆ รวมทั้งเข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ จากเนื้อเพลง เด็กต้องใช้การจดจำ และการคิดในการทำความเข้าใจกับเนื้อเพลงที่ตนร้องได้ถูกต้อง จะเห็นได้ว่า การสอนโดยการใช้ปริศนาคำทายและเพลง ต่างก็ส่งผลให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ด้านการเข้าใจคำของเด็กปฐมวัยสูงขึ้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาว่าการสอนโดยการใช้ปริศนาคำทาย และการใช้เพลงนั้น การฝึกประเภทใดจะส่งผลให้เด็กปฐมวัยสามารถเข้าใจคำนามมากกว่ากัน หรือต่างกันอย่างไร เพื่อผลที่ได้จะเป็นแนวทางให้แก่ครูผู้ปกครอง ในการเลือกให้กิจกรรมการจัดประสบการณ์ทางภาษาให้เป็นประโยชน์ และเหมาะสมแก่เด็กมากที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจคำนามของเด็กปฐมวัยที่เรียนโดยการใช้ปริศนาคำทายและเพลง

สมมติฐานการวิจัย

ในเด็กปฐมวัย เป็นช่วงวัยที่เด็กมีพัฒนาการทางภาษาอย่างมาก เพราะเป็นระยะที่ใช้ภาษาในการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น เด็กในวัยนี้ยังอ่านและเขียนไม่ได้ ทักษะการฟังและการพูดจึงเป็นทักษะที่จำเป็นต้องใช้ในการสื่อสาร การที่เด็กจะพูดได้ถูกต้องก็เนื่องจากรู้คำศัพท์มากและใช้ได้ด้วยความเข้าใจ ซึ่งสอดคล้องกับ แกร์ริสัน (Garrison 1959 : 165) ได้เห็นความสำคัญของความเข้าใจคำว่า จำนวนคำที่เด็กรู้และเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดความก้าวหน้าและล้มเหลวในการเรียน คำจึงเป็นทางไปสู่การเรียนของเด็ก มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจคำของเด็กปฐมวัย แต่ไม่ปรากฏว่ามีการศึกษาพัฒนาความเข้าใจคำที่ส่งเสริมโดยกิจกรรมกับเด็กปฐมวัย

ฉวีวรรณจินดาพล (2525 : 71) ได้วิจัยเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายของคำนามและความคงทนในการจำ โดยใช้รูปภาพ การเล่านิทาน และปริศนาคำทายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยปรากฏว่าสื่อการสอนทั้ง 3 ชนิด คือ รูปภาพ นิทาน และปริศนาคำทายมีผลต่อการเรียน ความเข้าใจความหมายของคำนามเท่า ๆ กัน สำหรับคะแนนความเข้าใจความหมายของคำนาม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนทำการทดลอง

วิภา ศิริสวัสดิ์ (2526 : 159) ศึกษาพัฒนาการของปริศนาคำทายไทย และการนำมาใช้ในการเรียนการสอนระดับประถม พบว่าความเหมาะสมของปริศนาคำทาย ในการนำไปประกอบการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา เหมาะกับนักเรียนประถมศึกษาและสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กในวัยนี้ เพราะเด็กในวัยนี้อยากรู้อยากทำ ปริศนาคำทายจะช่วยให้เด็กสนใจบทเรียน เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้คิด ซึ่งจะทำให้เด็กรู้ความหมายด้วยตนเองได้

การใช้กิจกรรมหรือสื่อปริศนาคำทาย เพื่อส่งเสริมหรือช่วยพัฒนาความเข้าใจคำ ซึ่งฉวีวรรณจินดาพล ได้ทำการศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ส่วน วิภา ศิริสวัสดิ์ ได้ศึกษาการนำปริศนาคำทายมาใช้ในการเรียนการสอนระดับประถม

สมศักดิ์ ชำนาญกิจ (2523 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการสอนโดยใช้บทเพลงกับไม่ใช้บทเพลงประกอบการสอน สรุปผลได้ว่า นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาไทย โดยใช้บทเพลงประกอบ

การสอน มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 บทเพลงประกอบการสอนจากแบบสอบถามได้ว่า บทเพลงช่วยเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียนยิ่งขึ้น เด็กสนุกสนานในการเรียน จำเนื้อหาสาระในบทเรียนและมีความรู้เกี่ยวกับศัพท์ได้ดีขึ้น

อรุณวรรณ เกตุอร่าม (2525 : 46) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบการสอนโดยการเรียนของกลุ่มที่ใช้บทเพลงประกอบการสอนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้บทเพลงประกอบการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การใช้กิจกรรมหรือสื่อ เพลง เพื่อส่งเสริมหรือช่วยพัฒนาความเข้าใจคำไม่ปรากฏว่ามีการศึกษา แต่มีผู้ทำการศึกษาสัมฤทธิ์ผล การใช้เพลงประกอบการสอนในวิชาภาษาไทยระดับประถม ที่แสดงให้เห็นว่า เพลงเป็นสื่อที่ช่วยให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงขึ้น สำหรับเด็กปฐมวัย โดยธรรมชาติชอบเสียงเพลง และเพลงเป็นการสื่อความหมายทางภาษาที่เด็กเรียนรู้ได้ง่าย

จากผลงานวิจัย และหลักการที่เกี่ยวข้องกับการใช้ปริศนาคำทาย และ เพลงประกอบการสอน ซึ่งทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น และทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านภาษา โดยเฉพาะทางด้านการฟัง และการพูดรวมถึงพัฒนาการด้านคำศัพท์ จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่า

1. การเข้าใจคำนามของเด็กปฐมวัย ที่เรียนโดยการใช้ปริศนาคำทายและเพลงแตกต่างกัน
2. คะแนนการเข้าใจคำนามของเด็กปฐมวัยที่เรียนโดยใช้ปริศนาคำทายและเพลง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนจิระศาสตร์วิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 50 คน ที่ทดลองได้คะแนนน้อยที่สุด
2. ระยะเวลาในการทดลอง ผู้วิจัยได้ทดลองสอนปริศนาคำทายและ เพลงอย่างละ 20 แผน รวม 40 แผน แผนละ 1 คำนาม โดยสอนครั้งละ 1 แผน แผนละ 30 นาที รวมระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 4 สัปดาห์

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เป็นค่านามที่นักเรียนอนุบาลไม่เข้าใจมากที่สุด และไม่เคยเรียนมาก่อน รวม 20 คำ

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 2 อย่าง คือ

4.1 แบบทดสอบวัดการเข้าใจคำถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จำนวน 60 ข้อ

4.2 แผนการสอนการเข้าใจคำถาม ซึ่งเป็น 2 ชุด คือ แผนการสอนชุดที่ใช้ปริศนาคำทาย จำนวน 20 แผน และแผนการสอนชุดที่ใช้เพลง จำนวน 20 แผน

5. ตัวแปรในการวิจัยแบ่งออกเป็น

5.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ วิธีการสอนการเข้าใจค่านาม 2 วิธี คือ

5.1.1 การสอนโดยใช้ปริศนาคำทาย

5.1.2 การสอนโดยใช้เพลง

5.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ คะแนนการเข้าใจคำถาม

6. คำที่นำมาใช้สอนนี้ เป็นค่านามที่นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ไม่เข้าใจมากที่สุด และไม่เคยเรียนมาก่อน จำนวน 20 คำ

7. แผนการสอน โดยการใช้ปริศนาคำทาย และเพลงชุดละ 20 แผน แผนละ 1 คำนาม จากคำนามในข้อ 1. ซึ่งนักเรียนทั้งสองกลุ่มทดลองไม่เคยเรียนด้วยวิธีการทั้งสองอย่างมาก่อน

ข้อตกลงเบื้องต้น

แผนการสอนที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้ผ่านผู้ทรงคุณวุฒิตรวจ และได้นำไปทดลองใช้ จึงเชื่อได้ว่าแผนการสอน มีประสิทธิภาพสามารถนำมาใช้ตรงตามจุดประสงค์การวิจัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. คำนาม หมายถึง คำที่ใช้แทนชื่อคน สัตว์ และสิ่งของ คำนามในที่นี้เป็นคำนามที่นักเรียนในกลุ่มทดลอง 50 คน ไม่เข้าใจมากที่สุด

2. การเข้าใจคำนาม หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการแปลความของข้อความหรือเรื่องราวที่ได้จากการสอนโดยใช้ปริศนาคำทาย และเพลงที่ขยายความคิดประกอบคำนั้น ๆ ได้ และการบอกถึงความคิดรวบยอดในด้านหน้าที่หรือประโยชน์ หรือลักษณะของสิ่งที่ได้ฟัง ได้เห็นของคำนาม

3. เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กที่อยู่ในวัยก่อนเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในที่นี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของโรงเรียนจิระศาสตร์วิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งมีอายุระหว่าง 4 - 5 ปี และได้คะแนนในการทดสอบน้อยที่สุด จำนวน 50 คน

4. ปริศนาคำทาย หมายถึง คำถามหรือคำทายที่ใช้คำพูด กิริยาท่าทางเพื่อให้ผู้ฟังคิดหาคำตอบ อาจจะเป็นการถามตรง ๆ ถามอ้อม ๆ ที่มีความสมบูรณ์ในคำถามหรือไม่มีความสมบูรณ์ในคำถามก็ได้ แต่คำถามหรือคำทายนั้น จะต้องมียางสิ่งบางอย่างที่เป็นเค้า เพื่อให้ผู้ตอบสามารถตอบได้

5. การสอนโดยการใช้คำปริศนาคำทาย หมายถึง การสอนที่ผู้สอนนำปริศนาคำทายจากคำนามที่ใช้ในการทดลองไปทายนักเรียนด้วยกิจกรรม และขั้นตอนในการสอนปริศนาคำทาย เพื่อให้เด็กเรียนรู้การเข้าใจคำนาม

6. เพลง หมายถึง คำประพันธ์ลักษณะร้อยกรอง หรือร้อยแก้ว มีเนื้อร้องสั้น ๆ ใช้คำง่าย ๆ และสีทำนองด้วยระดับเสียงใกล้เคียงกัน เพื่อให้เด็กสามารถจำเข้าใจ และร้องตามได้

7. การสอนโดยการใช้เพลง หมายถึง การสอนที่ผู้สอนนำเพลงจากคำนามที่ใช้ในการทดลองไปสอนให้เด็กร้องเพลงในกิจกรรมการสอน และใช้เพลงเป็นสื่อ เพื่อให้เด็กเรียนรู้การเข้าใจคำนาม

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยแบ่งตัวอย่างประชากรเป็น 2 กลุ่มทดลอง ด้วยวิธีการต่อไปนี้

1. คัดเลือกรวบรวมความรู้จากตำรา เอกสาร วารสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าใจคำนาม ปริศนาคำทาย และเพลงที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย
2. รวบรวมปริศนาคำทายและเพลงจากที่มีอยู่แล้วนำมาดัดแปลง หรือแต่งใหม่ให้ตรงกับคำนามที่ใช้ในการทดลองแล้วนำมาสร้างเป็นแผนการสอนชุดละ 20 แผน แผนละ 1 คำนาม
3. นำแผนการสอนทั้งหมดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไข แล้วนำไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร 20 คน จำนวน 10 แผน ชุดละ

5 แผน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน เพื่อดูความเหมาะสมและนำผลไปปรับปรุงแก้ไข จึงนำไปทดลองสอนกับตัวอย่างประชากร

4. สร้างแบบทดสอบการเข้าใจคำนาม 60 ข้อ และวิธีการใช้แบบทดสอบ โดยใช้แนวทางและรูปแบบการสร้างแบบทดสอบจากผลงานวิจัยของ นวลดา สุวรรณโชติ อนันต์ นำเจริญ และ พรรณี ชูทัย แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

5. นำแบบทดสอบ จำนวน 60 ข้อ ที่ได้รับการปรับปรุงไปทดสอบกับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ทั้ง 9 ห้องเรียน จำนวน 300 คน แล้วนำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนน โดยกำหนดให้ 1 คะแนน ถ้าเด็กตอบถูก และให้ 0 คะแนน ถ้าเด็กตอบผิด กำหนดเกณฑ์ที่ยาก 70% ขึ้นไป แล้วนำคะแนนมาเรียงลำดับตามที่นักเรียนตอบไม่ได้จากมากไปหาน้อย

6. เรียงลำดับคะแนนของนักเรียนจากที่ตอบไม่ได้มากที่สุด ไปหาน้อยที่สุด แล้วคัดเลือกตัวอย่างประชากรที่ต้องการ จำนวน 50 คน จับคู่คะแนนที่เท่ากัน หรือใกล้เคียงกัน (match by pair) เพื่อให้การกระจายของคะแนนของนักเรียนไปอยู่ในกลุ่มทดลองเท่า ๆ กัน แล้วจึงจัดแยกเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 25 คน โดยวิธีจับฉลาก

7. นำแบบทดสอบการเข้าใจคำนาม 20 คำ ไปทดสอบนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 50 คน ที่เป็นตัวอย่างประชากร ก่อนการทดลอง (Pre-test)

8. ทดลองสอนตามแผนการสอน โดยใช้ปริศนาคำทายและเพลงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนเองเป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 แผน แผนละ 1 คำนาม ใช้สอนแผนละ 30 นาที ในช่วงเวลา 9.30 - 10.40 น.

9. นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจคำนามฉบับเดิมไปทดสอบนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรหลังการทดลอง (Post-test)

10. นำคะแนนดิบ ที่ได้จากแบบทดสอบไปหาค่าเฉลี่ย แล้วนำค่าเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มทดลองเปรียบเทียบกันระหว่างก่อนและหลังการทดลองของแต่ละกลุ่ม โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มตัวอย่างอิสระ (Independent Sample)

11. สรุปผลการวิจัยอภิปรายและข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ผลการสอนโดยการใช้ปริศนาคำทายและการใช้เพลง สามารถส่งเสริมการเข้าใจคำนามให้แก่เด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสม
2. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในระดับปฐมวัย ได้พิจารณา นำกิจกรรมและวิธีการใช้ปริศนาคำทายเพลงในการส่งเสริมการเข้าใจคำนาม
3. ได้แผนการสอน โดยการใช้ปริศนาคำทายและเพลง รวมทั้งเครื่องมือในการวัดความเข้าใจคำนาม สำหรับเด็กที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี